

Els protagonistes d'una gran revolta

Emili Pons i Carreras

Ara que la demagògia està de rebaixes i que tothom intenta aconseguir-ne un bon tros per calmar la pròpia consciència, potser és quan tocaria abandonar el discurs políticament correcte i cantar les quaranta.

I per un moment vam pensar amb candidesa que això era el que pensaven fer els joves i vells que es concentraven a les places i que exhibien el seus fàstics davant moltes pràctiques de la política contemporània.

Però la realitat és que les places cada dia estan més plenes d'escombraries i que en canvi no han destil·lat gaire idees noves. Mes aviat els tòpics de sempre. I que tampoc no sembla que hagi sorgit cap líder amb voluntat de dirigir el moviment ni cap ideari que pugui transformar el futur.

Potser és l'educació amb què hem volgut malcriar les noves generacions, en què semblava que tot havia de venir resolt de fora i que quan alguna cosa fallava n'hi havia prou de reclamar. O de demanar una subvenció.

I per aquest camí hem arribat a la situació actual, en què sembla, si escoltes qualsevol que es queixa, que la culpa mai és pròpia sinó d'un altre i d'oca a oca i *tiro porque me toca*, finalment sempre ho és dels polítics.

“Els polítics són corruptes”, et diuen. Sí que és veritat, hi ha molts de polítics corruptes, tants com de persones no dedicades a la política que també ho són.

“Ah, però ells fan negoci amb diners que són públics i això no té perdó!” I doncs, que no ho són també, de diners públics, aquells que hauríem de pagar en impostos i fem desaparèixer cobrant o pagant en negre? O que no ho és, de reprobable, tota aquesta gent que se n'aprofita de la crisi per rebaixar sous injustificadament o per oferir feines malpagades i sense contracte? Ja n'he conegut uns quants, al voltat meu.

Sí, potser ha arribat el moment de dir les coses clares, però clares de veritat. Com deien aquells Black Panthers dels anys 60: “O formes part del problema o formes part de la solució”. No hi ha termes mitjans.

I per formar part de la solució, l'únic camí que hi ha és entrar en política. Perquè no hi ha vies alternatives a la democràcia, si no és que us agrada la dictadura del més fort i sense escrúpols. I no hi ha democràcia sense partits.

Dit d'una altra manera, si no ens agrada per on van avui dia les coses, la solució ja fa anys que està inventada: triar partit i posar-se a treballar des d'allà dins, encara que la primera feina pugui ser canviar el partit.

I després, a guanyar eleccions, que hauria de voler dir convèncer la societat d'allò que tu creus. Que et sembla que és un camí molt lent i ple de paranys? Naturalment que sí

que ho és. O algú es pensa que tot allò que s'ha aconseguit aquests anys de democràcia, des de l'estudi fins a la sanitat o la jubilació o els drets personals i lingüístics ha caigut del cel?

La societat cada vegada és més complexa. I és cert que com més informació hi ha, més probable és que estigui manipulada i a mans dels poderosos. En un mar d'informació és difícil distingir entre veritat i mentida, i entre interès i parany.

Però diguem la veritat. Tampoc no ens hi matem, per estar ben informats, i més que informació llegim titulars, i de vegades ni els arribem a llegir sencers. O sentim campanes i no sabem en quina parròquia. I així i tot, tothom es veu amb cor de pontificar, escandalitzar-se i acusar la víctima més fàcil.

I ni el facebook ni el twitter, que fan de tòtem de tants de joves, no milloren aquesta situació. Al contrari, mal emprats i amb la fe cega que generen, poden servir perquè la demagògia i l'engany arribin més aviat i semblin més creïbles. Com certes fotos de mòbil o els fragments manipulats del youtube.

Curiosa societat la nostra, en què sense saber res som capaços d'opinar de tot, i sense tenir cap criteri podem acusar innocents i enlairar trapelles. I fer el joc als adversaris pensant que som els protagonistes d'una gran revolta.

Article publicat al *Diari de Menorca* el 2-06-2011